

«VELG LOKALE AKSJONSKOMITEER»

klassekampen

I mars 1970 gikk elevene ved Statens Sykepleierskole til aksjon mot innføring av pliktår. (Dvs. at elevene måtte binde seg til et års jobbing på det sykehuset de avsluttet utdannelsen.) En som er nettopp ferdig utdannet sykepleier, var aktivt med i den aksjonen som da ble satt i gang. Den førte ikke fram. Vi spør henne om det var på grunn av liten støtte for kravet?

— Nei, slett ikke. Vi fikk støtte fra sykepleieelever og sykepleiere over hele landet. Ved noen steder gikk de også ut i en dags sympati-streik. Også fra grupper utenfor sykehusene mottok vi støtteklæringer.

— Men hvorfor lyktes ikke aksjonen da?

— Vi hadde ingen erfaring og de fleste av oss hadde sterk tro på at de rettferdige krava våre ville gå igjennom om vi bare argumenterte godt nok for dem overfor Stortinget. Vi ville gi regjeringa og Stortinget god tid til å tenke over krava. Først og fremst gjaldt det å være snille, trodde vi.

Resultatet var at vi ikke klarte å holde folk kampvillige i de tre

ukene vi ventet. Helsedirektør Evang forsto dette. Han trenerte stadig. Vi hadde flere møter med ham, men det kom aldri konkrete løfter ut av dem. Da saka endelig kom opp i Stortinget var det i en spørretime. Etter en del løst snakk gikk spørretimen videre og vi var ikke i stand til å presse mer ut av regjering og Storting.

— Hvilke aksjoner satte dere i verk?

— Ganske tidlig gjennomførte vi en proteststreik. Etter det mente de fleste at de hadde markert vårt standpunkt, og noen flere aksjoner ble ikke satt i verk. En diskusjon om hva som var lovlige eller ikke lovlige aksjonsformer førte også til at vi ble lammet.

— Hva mener du er viktig å gjøre i tida framover?

— Vi må framfor alt ikke la en diskusjon om hva som er lovlige aksjoner avspore oss. Etter Kommuneforbundets mening har vi jo allerede begått en ulovlig handling ved å kreve høyere lønn i en avtaleperiode. Vi må heller ikke ha noen illusjoner om at regjering og Storting vil gi oss noe gratis.

Det neste er at aksjoner bør komme i gang hurtigst mulig. 25. september er det folkeavstemning om EEC. Hvis vi ikke har gjort noe innen den tid vil vi lett drukne i EEC-kampen.

— Har du sjøl tenkt på konkrete tiltak som kan bli nødvendige?

— Vi har allerede en egen aksjonsledelse som har tillit hos sykepleierne. Alle lokale steder bør det raskt bli valgt liknende uavhengige, demokratisk valgte aksjons/streik-komiteer. Det er betingelsen for at alle blir trukket med i aksjonen slik at ikke en liten gruppe på toppen blir sittende aleine uten stadig kontakt med sykepleiere over hele landet. Vi bør sørge for at allmannamøter rundt om i landet avgjør hvordan aksjonen skal utvikle seg.

Vi må stille myndighetene overfor konkrete frister for svar. Ellers kan vi risikere trening i det uendelige.

Streik som virkemiddel er allerede diskutert. I tillegg må vi benytte alle former for aksjoner. Vi må skrive til avisene sjøl og oppfordre andre som kjenner våre arbeidsforhold til å gjøre det samme. For eksempel tidligere pasienter. Det kan også bli nødvendig å trekke egne familiemedlemmer med for å dele ut løpesedler eller liknende. Lokale støttekomiteer kan også dannes.

Vi vil møte sterk motstand fra myndighetene, men om vi er flinke til å få folks støtte fram i dagen, mener jeg alt ligger til rette for at vi vil få krava våre igjennom.

Sosialminister Odd Højdahl er neppe kjent for å ha klar forståelse for folkehelse og sykepleierens lønnsforhold. I sin visdom har han jobbet trutt og jevnt for rasjonalisering i helsesektoren. Med solid opplæring i USA i «effektiv bedriftsorganisasjon», har sosialministeren/LO's nestformann vært en foregangs-mann i helse- og sosialsektoren når det gjelder å få mer svette ut av helsearbeiderne for samme lønn. »Foregangsmannen» Højdahl blir i disse dager avslørt som en bakstrev-ersk og reaksjonær representant for statens interesser.

STØTTE:

Oslo 11/8-72
STØTTEUTTALELSE TIL SYKE-
PLEIERAKSJONEN — 72
v/AKSJONSLEDEREN ANNE
LISE BERGENHEIM.

Undertegnede vil gi sin fulle støtte til den aksjonen dere har satt igang. Lønnsforholdene for sykepleierne er en av de viktigste hindringene for full bemanning på sykehusene. Bedrede lønnsvilkår er derfor helt nødvendig for å løse krisen i sykepleiermangel.

Det er viktig for oss alle at dere oppnår resultater. Vi vil derfor gjøre vårt ytterste for å støtte de kravene dere stiller og vil oppfordre andre til å gjøre det samme.

Denne uttalelsen er forelagt partier og politiske ungdomsorganisasjoner. Foreløpig har følgende sluttet seg til den:

SF NKP MLG
SFs Ungdom KU SUF (m-l)

helse- og sosialarbeidere er imot EEC, jmf. oppropet mot EEC. Det må også være litt pinlig å tenke på hvor fort det såkalte Mork-utvalgets rapport om helse- og sosialstellet i EEC forsvant fra offentlig granskning. Det statsoppnevnte utvalget kom til å uttale seg kritisk om følgene for norsk sosial- og helsevesen i EEC. Rapporten forsvant derfor fortore enn svint.

Den såkalte Sullerot-rapporten om kvinnenes stilling i EEC

er heller ingen hyggelig lesning for EEC-tilhengere. Helga Dagsland burde tenke litt mer over hva hun gjør: Hun prøver bl. a. å bruke aksjonen til å propagandere for hvilke utmerkede fordeler sykepleierne vil få i EEC. Kort sagt: Hun bruker aksjonen til å mele sin og Aftenpostens EEC-kake.

Det er all grunn til å advare henne mot dette. Saklig sett står hun svakt. Det burde hun ta konsekvensen av og konsentrere seg om å støtte aksjonen på dens egne vilkår.

Aftenposten forsøker å mele sin egen kake av sykepleierens aksjon. Ledende JA-TIL-EF-representant og formann i Norges sykepleierforbund, Helga Dagsland, får mye trykksverte. Særlig når hun uttaler seg om hvor fint sykepleierne vil få det i EEC. Det er ikke måte på. Ikke minst vil den faglige standarden høynes i EEC.

Så vet vi det. Det må være et tankekors for Dagsland og Aftenposten at så uhyre mange

Sykepleierne har et hardt yrke som krever konsentrasjon og utholdenhet. For stort pasientbelegg på sykehusene og lange ventekøer fører til enda hardere press.

AFTEN- POSTEN MELER SIN EEC-KAKE

KLASSEKAMPEN

ORGAN FOR MLG — EKSTRANUMMER — AUGUST, 1972.

Støtt lønns- krava! Si nei til statens krise- politikk!

Etter sykepleierens allmannamøte i Oslo 10. august kan bare en ting sies om aksjonen: Å stoppe denne masseprotesten mot elendige lønnsforhold og krisa i helsestellet blir litt av et mareritt for Højdahl og co. Allmannamøtet viste også en annen ting:

Aksjonsledelsen, med Anne-Lise Bergenheim i spissen, fikk bred støtte og tillit fra allmannamøtet. Nevnte minister, ikke utpreget sosial i sin politikk, ønsker seg i dag sikkert både en annen aksjon og en annen ledelse for den. Vi tror han blir skuffet.

SYKEPLEIER- AKSJONEN TJENER OGSÅ PASIENTENE

De fleste sykepleierne starter i dag bruke Brattelis og Arbeiderbladets med en lønn på 28 810 kroner i året. yndlingsuttrykk.
Tariffoppgjøret førte til dette:

Begynnerlønna skal heves en klasse slik at den for de fleste vil ligge på kr. 31 460 i året. Etter 9 års sammenhengende tjeneste har en sykepleier nådd toppen på lønnskalaen og vil da ha en lønn på kr. 37 340. Men denne avtalen er ennå ikke trådt i kraft, slik at utgangspunktet for kravene er det nivået sykepleierne lå på før tariffoppgjøret.

Utviklinga av lønningene har generelt vært svært dårlig. Et eksempel kan illustrere dette. Dersom staten fortsetter sin reaksjonære lønns-politikk, vil en sykepleier i lønns-klasse 10⁴ komme uhyrdig dårlig ut. Etter at skatt er betalt vil sykepleieren i 1973/74 ha omtrent 5 prosent mindre igjen av lønna enn i 1966/67! (Beregninger foretatt av Norsk Tjenestemannslags gruppe i Statistisk Sentralbyrå i mai 1972.) Det kan vi kalle lavtlønnsprofil, for å

Norske Kommuners Landsforbund vil ha det til at en sykepleier med full ansiennitet (9 års sammenhengende tjeneste) vil ha en netto-lønn etter å ha betalt skatt, mof og bolig på kr. 23 700. Det forbundet da regner med er at denne sykepleieren lever og spiser på sykehuset i en tradisjonell sumpkiketilværelse og at pleieren får alle de tillegg som er mulig å få for ubekvemt arbeids-tid.

Dette gjelder bare en ørliten gruppe. Det store flertallet av sykepleiere kjenner seg ikke igjen etter å ha lest forbundets måte å regne lønna deres på. Det må kunne kalles en stor provokasjon mot sykepleierne. De kravene som allmannamøtet har vedtatt, tre lønnsklasser opp og lik lønn i stat og kommune, er egentlig beskjedne krav. Skal sykepleierne hindre reallønnsnedgang, er disse kravene minstestkrav.

Full støtte til sykepleierne

Endelig gjør sykepleierne noe annet enn å være blide, snille og raske reddende engler på jorda. De aksjonere r for sine krav, istedenfor å overlate til «komiteer å utrede» i det lange og brede.

I mange år har det vært snakket og snakket om at sykepleierne har en hard arbeidstid, vanskelige arbeidsforhold (problemer med leilighet og plassering av barn), og dårlige lønnsforhold. Pasienter som har ligget på sykehus kan bedyre at sykepleierne gjør sin jobb og vel så det.

Si meg, — vet ikke herr sosialministeren dette? Leser han ikke aviser? Kjenner han ikke til at for lite og for slitent personale går ut over pasientenes helse?

Kanskje herr sosialministeren aldri har vært pasient. Da skal han takke for hver dag han er frisk — nei, forresten, når Høy-

dahl får vondt et sted, blir det nok enerom og full oppvarming, så han merker nok ikke noe til den vanskelige situasjonen.

Hvorfor ikke invitere Høydahl til en overfylt og underbe-mannet avdeling en dag, la ham ligge på gangen med et stusselig skjermbrett og et lunket glass vann, la alle de hvitklede gå forbi ham når han ber om noe — «dessverre, vi har ikke tid nå».

Legg sosialministeren vår inn på Josefinegaten og lat som han skal føde, sy ham nedentil og sett ham i en drosje dagen etter med et nyfødt barn på fanget.

Nei, herr sosialminister, det er våre skattepenger du bruker, og du bruker dem galt. Slutt å innbille oss at vi alle lever i et velferdssamfunn, det stemmer ikke.

Innfri sykepleierens krav pr. omgående!

Dagbladet 29 juli.

Sigrid-Ann Mortensen.

STOL PÅ EGEN STYRKE

Press gjennom krava nå!

»De ydmyke reiser hodet». Slik kommenterer VG sykepleieraksjonen på lederplass 9. august. Samme organ er utvilsomt engstelig for at hodet skal reises for mye og for fort. Men sjøl VG ser seg nødt til — ut fra taktiske overveielser — å støtte aksjonen. Vi synes dette er utmerket, for det viser hvor tvers gjennom rettferdige krava til sykepleierne er.

Aksjonen er usedvanlig brei og beslutsom. En stor yrkesgruppe, underbetalt og sosialt undertrykt, reiser seg til kamp mot staten og myndighetenes uansvarlige politikk. Helsearbeidere i et typisk kvinneyrke finner seg ikke lenger i »kall» og statens helse- og sosialpolitikk. Om motstandere av alle slag ikke klarer å avspore kampen, må de seire.

Motstanderne, staten, regjering og andre krefter som tenker mer på hva som er rentabelt for monopolene og mindre på folks helse og helsearbeidernes lønnsvilkår, vil sikkert og visst kjøre splittelsestaktikken: (1) »Aksjonen er ulovlig». Men som vi viser annet sted i denne avisa, kan verken arbeidsrett eller andre trusler egentlig true sykepleierne, dersom de bare står samlet. (2) »Vil dere utsette uskyldige mennesker (pasienter) for stor fare?» Men det holder ikke. For det første: Er det noen som nettopp skjønner hvilke sikringstiltak som må tas for å hindre at akutte tilfeller forsømmes, så er det sykepleierne sjøl. For det andre: Dette er en aksjon som ikke minst springer ut fra hensynet til folks helse. Hvem

er det som tenker på alle de pasientene som går rundt med lidelser og sjukdommer og som ikke får plass på sykehuset for eksempel i sommermånedene? Hoidal? Forhandlingsdirektør Kjell Johnsen i Norske Kommuners Sentralforbund? Nei! Det er staten som setter folks helse i fare gjennom sin djupt reaksjonære lønns- og bevilgningspolitikk. Det er sykepleierne som prøver å redde bl.a. sykehusene fra en enda alvorligere krise enn den som allerede finnes. Derfor får de, for det tredje, massiv støtte fra folket i dag.

Når dette skrives (14. august) har allmannamøtet vedtatt å fremme krav overfor Bratteli og Stortinget. Om det ikke gis skikkelig garanti for lønnsforhøyelse, trappes aksjonen opp til trinnvis punktstreik. Dette er tenkt satt i gang i september/oktober.

Krava hører absolutt hjemme på det planet. Det er staten som har sørget for å skape krise i helsevesenet. Samtidig vil vi understreke at vi tror ikke staten, Stortinget og regjeringa uten videre går med på krava. De ønsker utredninger, forhandlinger, undersøkelser, overveielser. Kort sagt: Trenering og ull. Hvorfor? Fordi statens ulike organer frykter konsekvensene sterkere enn på lang tid. Hvorfor? Fordi hele statsoppgjøret, for lærere, tjenestemenn, embetsmenn, sykepleiere, osv., ble reddet i land for staten gjennom et samordnet oppgjør. Gruppene fikk en ussel lønnsforhøyelse — som egentlig betydde real-lønnsnedgang — under en

forutsetning: At ingen grupper skulle få noe mer enn den felles rammen tilsa. Med andre ord: Dersom sykepleierne får innfridd sitt helt rettferdige krav nå, betyr dette i virkeligheten en torpedo under hele statsoppgjøret! Arbeiderbladets leder 14. august oser av frykt for nettopp dette: Derfor er aksjonen også avgjørende for andre yrkesgrupper.

Vi mener også at alle liknende aksjoner tidligere har vist at all tro på at staten gir om en spør den, at parlamentet kommer i møte når en inviterer til det, alt dette er intet annet enn illusjon. Og de kan bli dyre. Bare ved å stole på egen styrke kan slike rettferdige aksjoner lykkes. Gjennom breie allmannamøter, demokratisk valgt aksjonsledelse, med uavhengige aksjonskomiteer rundt om i landet, og ved nær demokratisk kontakt mellom ledelse og deltakere for øvrig — bare da kan og vil en slik aksjon lykkes. Ved å innstille seg på langvarig kamp styrkes aksjonen ytterligere. Gjennom at andre grupper og lag i folket reiser støtteaksjoner vil aksjonen stå enda sterkere, ja uovervinnelig.

Vi tror at sykepleierne kan vinne denne kampen. Vi håper også at aksjonen ikke utsettes for lenge. 25. september er ikke vilken som helst dato. Det er da folkeavstemninga om EEC finner sted. Aksjonen kan lett komme til å drukne i alt det som kan skje omkring avstemninga. Jo fortere krava presses gjennom, desto bedre for sykepleierne — og for resten av folket.

blander marxist-leninistene seg bort i saka. Kunne de ikke latt aksjonen være i fred. En slik avis skader bare saken».

MLG og Klassekampen støtter aksjonen ganske enkelt fordi kravene som er stilt er rettferdige, og fordi aksjonen er nødvendig dersom ikke krisa skal utvikle seg i katastrofal retning.

Vi er også overbevist om at aksjonen står fullstendig på egne bein. Den har voldsom bredde og oppslutning, i det hele

tatt rettferdig og riktig tvers igjennom. Folk som går og lurar på om det enten er marxist-leninister eller Høyre som »står bak» aksjonen, bør stoppe litt, tenke seg om, og gi seg sjøl sjansen til å forstå at aksjonen er en massebevegelse som har sitt utspring i årelang og beinhard undertrykking i et tradisjonelt kvinneyrke. Denne bevegelsen kan ikke hets og forsøk på avsporinger stoppe. Aksjonen står sterkt, og vi tror også at vårt bidrag styrker den.

Står noen
»bak»?

Vi tipper at når den borgerlige pressa oppdager dette eksteranummeret av Klassekampen, vil de ofre trykksverte på hets av gammelt merke: »Aha, det står marxist-leninister bak.» Eller: »Så, nå

Ikke spørsmål om hva som er »lovlig», men hva som er rettferdig

Sykepleieraksjonen har fått svært bred støtte. Til og med aviser av Aftenpostens og VGs kaliber støtter den. Vi synes det er utmerket. Men så skal det heller ikke legges skjul på at de nevnte organene, Arbeiderbladet, Norske Kommuners Sentralforbund og store og små representanter for staten har reist pekefingeren forlengst: Pass på — aksjonen må ikke bli ulovlig, tariffstridig! Aftenposten maner til »besindighet», VG til å slå ned tempoet i aksjonen, Arbeiderbladet prøver ikke å omskrive regjeringspartiets reaksjonære politikk: »Sykepleiernes aksjon er tariffstridig» (14. august). Norske Kommuners Sentralforbunds forhandlingsdirektør, Kjell Johnsen uttaler så utvetydig som mulig: »Norske Kommuners Sentralforbund har under overveielse å gå til arbeidsrettsak mot Norsk Sykepleierforbund». Hvorfor? Fordi de mener at »Sykepleieraksjonen — 72 er klart tariffstridig».

Kort sagt: I tida framover vil staten, regjeringa og deres venner slå på stortromme: Aksjonen er tariffstridig! Husk, dere gjør noe ulovlig! Å framstille aksjonen som ulovlig og at den rammer uskyldige vil være den taktikken som aksjonens fiender vil bruke. Dette er våpenet som skal splitte sykepleierne og sette andre yrkesgrupper ved sykehusene både opp mot hverandre og mot sykepleierne.

La oss så se på spørsmålet om lovlig/ulovlig, og hvilket valg sykepleierne egentlig har.

Streike-rett

Da det brygget opp til streik for sykepleierne i Oslo i 1968, innførte regjeringa en provisorisk lov der det ble nedlagt forbud mot at sykepleierne kunne gå til noen som helst form for streik. Men den loven gjaldt bare for det tilfellet, slik at sykepleierne har streikerett på linje med andre arbeidere.

Hva er »lovlig»?

Hvis vi holder oss strengt til loven, hva sier den om lovlighet?

• Enhver streikeaksjon i tariffperioden er ulovlig når det reises krav mot arbeidsgiveren om bedre lønnsforhold.

• Punktstreik og full streik står i samme stilling rettslig sett.

• Aksjonen er ulovlig fra det tidspunkt streikevarsel blir gitt eller det blir truet med bruk av streik for å oppnå lønsmessige forbedringer.

• Fra dette tidspunktet kan arbeidsgiveren bringe saka inn for Arbeidsretten og få rettens avgjørelse på at aksjonen er ulovlig. Erfarin-

• Ved å bruke skremser om at sjuke folk vil være den tapende part i tilfelle aksjon, kan sjølsagt spørsmålet om å frata sykepleierne streikeretten komme opp på ny. Men hvem er det som streiker? Folk som vil drepe pasienter? Sykepleierne ville aldri lage en aksjon som setter folks liv i fare. Det er det staten som hittil har sørget for.

Og uansett streikerett eller ikke: I alle tilfeller er det ifølge Hovedavtalen streikeforbud i tariffperioden!

gene viser at Arbeidsretten treffer avgjørelsene svært raskt.

• Men erfaringene viser også at dersom deltakerne i aksjonen står samlet og ikke lar seg splitte, er det fullstendig umulig for Arbeidsretten å sette i verk noen form for tiltak. Dette ble for eksempel særs tydelig da Arbeidsretten forsøkte å stoppe sporveisarbeiderne i Oslo og Saudaarbeiderne da de gikk i streik for høyst rettferdige krav. Arbeidsrettens dommer betydde ingenting — fordi alle som aksjonerte sto samlet bak krava.

Hva viser vår, riktignok knappe, gjennomgåelse av spørsmålet om hva som er lovlig og ulovlig?

• At Hovedavtalen gjør det umulig for en yrkesgruppe å få gjennom rettferdige krav på lovlig vis, dersom staten og arbeidsgiverne ut fra egne politiske interesser ønsker å hindre det.

• Spørsmålet om lovlig/ulovlig er derfor mindre vesentlig enn spørsmålet om rettferdige/ikke-rettferdige krav. Så kan vi sjøl

Lønnsoppgjøret

Sykepleierne har i årevis forlangt lønnsforbedringer. De vanlige tariff-forhandlingene har ikke ført fram. I år ble lønnstvistene overført til Rikslønnsnemnda, som måtte innrømme at de saklige argumentene fra sykepleierne var holdbare. Men av hensyn til det samordnede oppgjør for alle statsansatte, kunne de ikke innrømmes lønnsforhøyelser. Dersom Rikslønnsnemnda gien-

nom den såkalte »frivillige voldgift» hadde gått til et slikt skritt, ville hele tariffoppgjøret for de statsansatte ryke over ende — for staten! Om sykepleierne får innfridd sine krav, kan ikke staten komme og si til andre grupper — som lærere og embetsmenn — at de ikke kan det samme. Det er statens og regjeringas kattedpine.

Men Rikslønnsnemndas kjennelse skal være endelig. Sjukepleierne fikk nesten ikke smuler. En kampaksjon ville ført til tvungen voldgift. Når så Hovedavtalen for partene i arbeidslivet slår fast at enhver fellesopptreden fra organiserte arbeids-

takeres side med sikte på å få gjennomført krav i tariffperioden, er tariffstridig og folgelig ulovlig — da kan en virkelig lure på hva ei yrkesgruppe skal gjøre for å gjennomføre rettferdige krav uten å gjøre noe »ulovlig». Loven tar med andre ord ikke utgangspunkt i rettferdige krav, men fungerer som en beskyttelse mot lønnsforhøyelser når stat og arbeidsgivere ikke ønsker å punge ut. Sykepleiernes »valg» ville vært: Å vente til nytt tariffoppgjør i 1974. Men slik trenering har de gjennomskuet. Det er ikke deres oppgave å løse statens kattedpine.

Straffansvar

Hva så med spørsmålet om straffansvar? Fram til 1956 var ulovlige streiker straffbare. Denne bestemmelsen ble opphevet bl.a. med den begynnelsen at den gjorde mer skade enn gagn! Straffelovens § 222 om ulovlig tvang omfatter i ord også ulovlig streik. Men jurister som Johs. Andenes slår fast at § 222 ikke kan anvendes mot ulovlige streiker. Hvis aksjonen blir forsøkt stemplet som straffbar, bør dette øyeblikkelig avvises som tøv.

Erstatningsansvar

Hva med erstatningsansvar.

• Når det sies at streiken er ulovlig, betyr det først og fremst at ledelsen og deltakerne pådrar seg erstatningsansvar. Men for at dette skal kunne skje, må arbeidsgiveren pådra seg økonomisk tap gjennom aksjonen.

• Men sjøl den harmdirrende for-

En representant for »den tredje part» — som Høj Dahl og hans venner påstår blir skadelidende på grunn av aksjonen? Nepp. Den part som utvilsomt kommer til å skades, er derimot Høj Dahl og hva han representerer: Statens reaksjonære krisepolitikk.

handlingsdirektør Kjell Johnsen i Norske Kommuners Sentralforbund må innrømme: »En fylkeskommune vil spare penger ved å stenge sykehusene og det kan derfor vanskelig bevises noe økonomisk tap ved eventuell streik.» (Arbeiderbladet, 12. august).

• Den samme direktør sier samtidig: »De som rammes gjennom en aksjon fra sykepleiernes side er i første rekke pasientene». Men for det første er det høyst uklart om pasienter kan gjøre slikt erstatningsansvar gjeldende mot sykehusene. Og for det andre og viktigere: I denne saka er det ikke rom for tvil om en ting: Folk flest støtter sykepleiernes aksjon. Vi vil hevde at det i

praksis vil være så godt som utenkelig at sykepleierne og aksjonsledelsen skulle kunne rammes av erstatningskrav.

Kan så arbeidsgiverne reagere med å gi sykepleierne avskjed?

• Etter tjenestemannslovens § 28 kan en som deltar i en ulovlig streik gis avskjed, dvs. sparkes på dagen.

• Ut fra behovet er det utenkelig at sykehusene gjør noe slikt.

• Det sykehusene kan gjøre, er å sparke noen få, for eksempel streikelederne. Men om sykepleierne står samlet, er det politisk umulig å gjøre noe slik.

Med andre ord: Gis sykepleierne avskjed, sparker sykehusene beina under sin egen virksomhet.

vurdere om kravene er rettferdige.

• Sykepleierne risikerer få eller ingen vesentlige repressalier mot seg, så sant de står samlet og får støtte fra folk flest.

Derfor: Avvis truslene om arbeidsrett, erstatningsansvar, ulovlighet. Spørsmålet er feil stilt. Det er staten, regjeringa og alle andre »ansvarlige» krefter som virkelig bør føle seg truet, som bør ta på seg det økonomiske og politiske ansvaret!